

נחשים ארסיים התגזו

בכנסת וזא עץ דוכן הנואמים.

בעוד גושי המיסלוגות הגדולות מתלכדי טים כיצד לסגת בכבוד מההצעה להעלות אהזו החסימה בבחירות לכנסת. שעוררה את זעם דעת-הקהל, הצליחו כמה מעובדי הכנסת לבצע חסימה הלכה למעשה.

הם עשו זאת בגלל כמה נחשים ארסיים. והפעם אין הכוונה למליצה, או לי תוארים שח"כים נכבדים היו מדביקים בי רצון ליריביהם, אלא לנחשים אמיתיים. הפרשה, שהתגלתה רק השבוע, אירעה לפני מספר שבועות. היה זה כשאחד מעובדי הכנסת ירד אל אחד האולמות במרתף שהוכשר כדי לשמש אולמית-עמלות לחברי הכנסת.

להפתעתו גילה עובד הכנסת שני גורי שים מפותלים באחת מפנינות האולם, ש נראו לו תחילה כשני חבלים. אבל אחרי שנזכר כי מקצוע משיכת-החבל אינו בין מקצועות ההתעמלות של הח"כים, הח ליט להתבונן בהם מקרוב, או גילה כי אלה הם שני נחשים ארסיים.

הנחשים נבהלו כנראה יותר ממנו, ש כן מיהרו לזחול החוצה דרך אחד מפתחי החירום של בניין הכנסת, שמישהו שכח בטעות לנעול.

כתוצאה מכך נערך חיפוש יסודי בניין הכנסת אחרי נחשים ארסיים. בשלב זה לא נמצאו כאלה. אבל ליתר בטחון חסמו עובדי הכנסת בקפדנות את כל הפתחים והחרכים דרכם מסוגלים נחשים לחדור לבניין.

מפלגות

קול התור נשמע בארצו

המיות היונים במיפגדת

העבודה - בישרה רק את

תחירתה של מידחמת בחירות.

אפשר היה לחשוב שימות המשיח הגיי עו.

סגן ראש-הממשלה, יגאל אלון, וש"ר האוצר, פנחס ספיר, יצאו בישיבה האח רונה של מזכירות מיפגדת העבודה, בהת קפה מוחצת על שר-הביטחון משה דיין, ועל תפיסותיו המדיניות לגבי השטחים המוחזקים ועתידם. שובך היונים של מיפגדת העבודה לא פסק מלהוים בנחת רוח. ספיר, שלא נשא נאום מדיני מאז מל-המת ששת-הימים כמעט, נתן סוף-סוף ל-תומכיו אישור רשמי למה שאמרו כל השנים בשמו, "סיפוח השטחים עלול להביא לחנק של מדינת ישראל", הכריז כי התלהבות, "אסור שנעשה מעשים שיהיה בהם כדי להכביד על הסכם השלום, ש אנחנו כל כך כמהים לו, כאשר יתאפשר ויבוא... למדינת-ישראל אין רצון לש-לוט בחושבים אשר אינם רוצים להיות אורחיה... מצע הבחירות של המיפגדה צריך לבטא את רצוננו בשלום ואת התחייבותנו לעצמנו, שלא לעשות דברים מיותרים, שיחלישו את הסיכויים לשלום."

אוכלוספייה קיימת. יגאל אלון דיבר הרבה יותר בתקיפות. הוא לא נרתע, לראשונה בפומבי, לתקוף את דיין אישית. את רעיונותיו כינה, "רעיונות נפל" או "רעיון שהתייתם מאב", את תפיסתו לגבי עתיד השטחים כינה, "דגם נלעג ובלתי מוסרי כל-כך."

אבל יותר מאשר בהתקפתו על דיין הפתיע יגאל, כאשר לראשונה היה מוכן להכיר בישותו של העם הפלסטיני ובר-כתו לשמש פרטנר למו"מ על שלום.

אמר יגאל אלון בנושא זה: "אני נמנה עם הגורסים שהתנאים ההיסטוריים מביאים להיווצרותה של ישות הפלסטינית גם אם אין לה שורשי עמוקים בהיסטוריה. ברור שאוכלוסיה פלסטינית קיימת בין מגדירים אותה כעם ובין אם לא."

העם הפלסטיני מילא בעבר תפקיד דינאמי והוא עשוי שוב להוות יסוד כזה, לחיוב ולשלילה. אם נחפש יחד אחר פתרון אמיתי למצוקותיו, הוא עשוי לתרום תרומה חשובה לשלום.

מם שפתיים. שומע אלמוני וור, ש-היה מאזין לדברי שני השרים הבכירים (המשך בעמוד 18)

מי מפחד

מי, ניכסון

החדש? "

החדשים הבאים, אפשר לנתח את הדברי רים רק בכוח ההגיון הפוליטי. יש שלוש אפשרויות לנשיא ניכסון בוני-רה המרחבית:

● לכפות סוף-סוף את "תוכי נית רוג'רס", תוך הסכם עם הי סובייטים.

● להשתמש בתוכנית זו כפיי תוי למצריים, מבלי להפעילה.

● לשמור על הסמאטום קו.

לכל אחת מן האפשרויות האלה יש תומכים חשובים בממשלתו - ותומכים אלה יישארו על כנם גם כאשר תורכב הממשלה מחדש.

אפשרות

מפחידה

אם ירצה הנשיא ניכסון להשתמש בתקופת-הכהונה השנייה כדי לבנות לעצמו תדמית היסטורית של מכוני-השלום בעולם, תקום תוכנית רוג'רס מחדש.

זוהי האפשרות המפחידה את ממשלת ירושלים יותר מכל.

יש המאמינים כי על כך כבר הושג הסכם בין וושינגטון ומוסקבה, אלא שחס-כס זה הונח במקרה עד אחרי הבחירות האמריקאיות.

תוכנית רוג'רס אינה פרי המצאתו של שר-החוץ הכמעט-בדימוס, שאת שמו היא נושאת. היא עובדה על-ידי מומחי מיש-רד-החוץ האמריקאי והמישלחת האמריקאית באו"ם, בתמיכת הצוות של הנרי קי-סינג'ר. היא קיבלה את הגושפנקה של הנשיא ניכסון ותואמת את דעתו.

חלואו של

ניכסון החדש

תוכנית זו אינה, למעשה, אלא גיבוש מעשי של החלטת מועצת-הביטחון 242. יש בה פיתרון מעשי לבעיות השר-נות: ערובות הביטחון, הגבולות (גבולות ה-4 ביוני עם תיקונים "בלתי-מהותיים"), ירושלים (פשרה שתשאיר אותה מאוחדת ותחזיר זכויות לאומיות לערבים), הכרה הדדית, חווי-שלום רשמיים, וכו'.

כאשר נוכח ניכסון לדעת כי ממשלת ישראל תילחם בתוכנית מילחמת-חורמה, ותקים נגדה את היהדות האמריקאית, הוא זנח אותה. הוא לא היה מוכן לסכן את בחירתו מחדש בגלל עניין זה (או כל עניין אחר).

השאלה היא: האם יקים אותה עכשיו לתחייה?

דה ועד בכלל. המטרה הברורה: להעסיק את האמריקאים בדיונים ללא תכלית, כדי למנוע מהם יוזמה חדשה.

כל המהלכים האלה אינם אלא פיצוטי-עשן, מה מסתתר מאחורי ריהם?

קליפת השום

ושלוש דרכים

איש אינו יכול לדעת ברגע זה מה בכוונתו של הנשיא ניכסון, החדש לעשות בעניין הישראלי-ערבי. כל ההב-טחות שניתנו לפני הבחירות - ערכו, ככל הבטחות-בחירות, כקליפת השום. אם בכלל יודע הנשיא מה הוא רוצה, הוא נצר את הדבר בליבו.

בהיעדר מידע, שיתגלה רק במרוצת

הכרזה הראשונה של ריצ'ארד ניכסון אחרי בחירתו מחדש, העבירה לחלה קרה בגופי השילטון בירושלים. הוא אמר: בעיית המיורח התיכון תעמוד כראש דאגותיו כי תקופת-הכהונה הבאה.

הדבר נראה כאישור לנבואות השחורות ביותר שהשמיעו שונאי ניכסון שבקרוב יהודי ארצות-הברית: שבתקופת-הכהונה השנייה יהיה ניכסון משוחרר מכל זיקה לקולות יהודיים ולכסף יהודי. מכיוון שממילא לא יוכל להיבחר עוד בפעם שלי-שית, או יגלה את פרצופו האמיתי, ויכ-פה על ישראל, "שלום אמריקאי".

גולדה מאיר, אבא אבן ויצחק רבין נזעקו כולם מייד כדי להודיע שלא חל כל שינוי בעמדה האמריקאית. כאלו היה שי-נוי כזה - אם יבוא - צריך להתבטא כבר בשבוע הראשון אחרי הבחירות. משה דיין טס לאמריקה, ואחריו יטסו לפי התור כל השרים הבכירים. עד גול-

השקעה לטווח קצר או ארוך?